

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9334 af 15/04/1998 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-42-98 om handicappet barn - hjælpemiddel - terrængående klapvogn - babyjogger - merudgifter ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200830-97

Ankestyrelsens principafgørelse O-42-98 om handicappet barn - hjælpemiddel - terrængående klapvogn - babyjogger - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

Der kunne efter en konkret vurdering ikke ydes støtte til en terrængående klapvogn (babyjogger) som et hjælpemiddel til et handicappet barn, som var spastisk lammet med ringe gangfunktion.

Ankestyrelsen fandt ikke, at den terrængående klapvogn til brug i særlige situationer kunne anses for yderligere at afhjælpe barnets bevægehandicap set i forhold til de allerede bevilgede hjælpemidler.

En terrængående klapvogn kunne heller ikke ydes som en nødvendig merudgift ved forsørgelsen af et handicappet barn.

Ankestyrelsen lagde vægt på, der skønnedes at være kompenseret for barnets deltagelse i familielivet, herunder i familiens fritidsinteresser, i form af kørestol, rollator, 3-hjulet cykel og kassebil.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

01-07-2011

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 48, stk. 1 og § 58, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1 og § 41, stk. 1

Note:

Afløses af 93-11

Sagsfremstilling:

Forældrene til en 6-årig dreng (tvilling) fik afslag fra kommunen på hjælp efter såvel bistanndslovens § 58 som § 48 til anskaffelse af en terrængående klapvogn (babyjogger). Drengen led af spastisk lammelse og havde kun ringe gangfunktion. Han kom omkring udendørs ved brug af kørestol. Familien levede et meget aktivt friluftsliv og mente ikke, at drengen kunne deltage heri uden klapvognen.

Kommunen gav afslag efter § 58 med den begrundelse, at drengens væsentligste kørselsbehov var tilgodeset i form af den bevilgede kassevogn, kørestol, rollator og 3-hjulet specialcykel.

Som begrundelse for afslag efter bistanndslovens § 48 henviste kommunen til, at der ikke var tale om en nødvendig merudgift ved forsørgelsen, idet drengens kørselsbehov skønnedes dækket, således at han i rimeligt omfang kunne deltage i familiens hverdag.

Ankenævnet tiltrådte kommunens afslag efter både § 58 og § 48.

Forældrene klagede herefter til Ankestyrelsen og henviste til vejledningen, hvorefter der kan ydes støtte til beskæftigelse i fritiden. Forældrene henviste til, at barnet ville være afskåret fra deltagelse i familiens

ture i den fri natur. Forældrene redegjorde i detaljer for, under hvilke omstændigheder klapvognen kunne benyttes. De henviste endvidere til SM O-1-93 og fandt på baggrund heraf, at der måtte kunne ydes hjælp.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt en terrængående klapvogn kan antages at være et hjælpemiddel efter bistandslovens § 58, eller om der er tale om en nødvendig merudgift ved forsørgelsen efter bistandslovens § 48. Sagen var antaget til supplerende af SM O-1-93 og SM O-4-97.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der ikke kunne ydes støtte til klapvognen efter bistandslovens § 58 som et hjælpemiddel.

Begrundelsen var, at den terrængående klapvogn til brug i særlige situationer ikke i væsentlig grad kunne afhjælpe barnets bevægehandicap yderligere set i forhold til de allerede bevilgede hjælpemidler.

Ankestyrelsen fandt heller ikke grundlag for bevilling af klapvognen som en nødvendig merudgift ved forsørgelsen efter bistandslovens § 48.

Begrundelsen var, at anskaffelse af klapvognen ikke kunne anses for en nødvendig merudgift som følge af barnets handicap.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ønsket om anskaffelse af klapvognen måtte ses i relation til forældrenes fritidsinteresser. Der skønnedes at være kompenseret for barnets deltagelse i familielivet, herunder i fritidsinteresser, i form af kørestol, rollator, 3-hjulet specialcykel og bil.

For så vidt angik barnets situation, set i forhold til den beskrevne i SM O-1-93 vedrørende bevilling af en handicaptandem, anførte Ankestyrelsen, at der var afgørende forskel på de to situationer. Efter Ankestyrelsens opfattelse var cyklen en genstand, som indgår i de fleste familiers hverdag. Cyklen bruges ikke alene til fritidsture, men benyttes også som et transportmiddel over mindre afstande. Derimod var den terrængående klapvogn ansøgt med henblik på en mere snæver brug, uanset at familien efter anskaffelsen havde udvidet benyttelsen i et vist omfang.

Ankestyrelsen tiltrådte således ankenævnets afgørelse.